

Arrest

nr. 212 389 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ORAIBI, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 mei 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 juni 2018, met kennisgeving op 18 juni 2018, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, met motieven als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.05.2018 werd ingediend door :

K. L., P. (R.R.: (...))

geboren te Kinshasa op 16.06.1975

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 08.06.2015 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 07.03.2016 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 31.03.2016 te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf.

De duur van de asielprocedure – namelijk 9 maanden – was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Bovendien geeft het feit dat er een zekere behandelingsperiode is aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om weerhouden te worden.

Voor wat betreft de verwijzing naar het (negatief) Belgisch reisadvies voor Congo, dient er opgemerkt te worden dat dit niet kan weerhouden worden. Dit advies geldt immers voor toeristische reizen en is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien zij verklaart van Congolese nationaliteit te zijn en zij dus geen toeriste is.

Bovendien is dit, zoals betrokkene zelf terecht aanhaalt, een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Verder verwijst betrokkene naar ‘meerdere artikels’ betreffende de situatie in Congo. Betrokkene laat echter na om deze ‘meerdere artikels’ bij onderhavige aanvraag te voegen. De loutere vermelding of verwijzing naar ‘meerdere artikels’ betreffende de situatie in Congo, zonder deze verder te verduidelijken of te concretiseren, volstaat niet om weerhouden te worden.

Vervolgens verklaart betrokkene dat zij in haar land van herkomst niemand meer heeft en bij niemand terecht kan en dat zij in armoede zal terechtkomen. Ook dit element kan niet weerhouden worden. Betrokkene verklaarde immers bij haar asielaanvraag dat haar kinderen, haar broers en een zus nog in Congo, meer bepaald in Kinshasa, zouden verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar kinderen, haar broers en zus niet langer in Congo zouden verblijven, noch dat zij niet bij haar familie of kinderen zou kunnen verblijven. Ook toont zij niet aan dat het voor haar onmogelijk is om via tewerkstelling een eigen inkomen te verwerven, temeer daar zij bij haar asielaanvraag zelf verklaarde dat zij gedurende jaren tewerkgesteld was als schoonheidsspecialiste. Zij toont niet aan dat zij deze tewerkstelling niet zou kunnen hervatten.

Voor wat betreft de bewering van betrokkene dat zij reeds langdurig in België verblijft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene pas in juni 2015 naar België is gekomen. Bijgevolg verblijft zij slechts 3 jaar in België wat onmogelijk als een ‘langdurig verblijf’ kan beschouwd worden. Ook verbleef betrokkene ruim 40 jaar in Congo waardoor haar verblijf in België niet opweegt tegen haar verblijf in haar land van herkomst.

Ook de bewering dat betrokkene een relatie zou hebben met de heer P. V. G., van Belgische nationaliteit, kan niet weerhouden worden. Immers, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie zou hebben met de heer V. G.. Een loutere verklaring van betrokkene zelf en/of het louter voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van een duurzame relatie. Aangezien betrokkene geen overtuigende bewijzen voorlegt dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie zou hebben met de heer V. G., kan dan ook niet dienstig verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien dient er volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat uit de gegevens van het rijksregister van de heer V. G. blijkt dat hij sinds 03.02.2016 gehuwd is met een Nederlandse onderdane. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat de heer V. G. ondertussen een echtscheidingsprocedure heeft opgestart of dat hij ondertussen daadwerkelijk gescheiden is van zijn wettelijke echtgenote. Tot slot toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België zouden verblijven. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet vastgesteld worden.

Verder verklaart betrokkene dat zij ziek is maar ook nu dient er weer opgemerkt te worden dat zij hiervan niet de nodige bewijsstukken voorlegt. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene ziek zou zijn, kan niet weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot verwijst betrokkene naar haar blijk van integratie. Echter, betrokkene legt geen enkel stavingsstuk voor die haar wil tot integratie aantoot. Bijgevolg kan ook dit element niet weerhouden worden.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de "de beginselen van behoorlijk bestuur", waarbij ze specifiek ook verwijst naar "de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991", het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze meent verder dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel licht toe:

"De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 03.05.2018 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Dat verzoekster geenszins akkoord kan gaan met de negatieve beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Zij is van mening dat er een afweging in het dossier van verzoekster gemaakt dient te worden en dat dit niet, of minstens te eenzijdig werd gedaan.

Dat verzoekster dan ook een aantal dingen wenst op te merken.

III. 1. Schending van beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming./n Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven van verzoekster.

De echtscheidingsprocedure van de partner werd reeds een jaar geleden opgestart, doch deze werd nog niet overgeschreven in de registers gezien de echtscheiding nog niet uitgesproken werd.

Verzoekster heeft een duurzame relatie met de heer V. G., reden waarom de procedure tot echtscheiding is gestart.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

a) Schending van het materiele motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

Verwerende partij dient wel degelijk art. 8 van het EVRM te onderzoeken. Het is een buitengewone omstandigheid die aanvaard wordt bij een regularisatieaanvraag is geen afdoende motivering. De schending van art. 8 EVRM dient naar behoren onderzocht te worden.

De beslissing van verzoekster dient afdoende gemotiveerd te worden, alsook individueel, doch verwerende partij doet dit niet.

1. Verblijf en integratie

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Congo om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, Zij heeft haar leven opgebouwd in België samen met haar partner, ze heeft zich hier geïntegreerd en onze taal geleerd. Verzoekster heeft een onderkomen bij de heer V. G. en een hechte duurzame relatie, iets wat zij in Congo niet kan voortzetten.

Zij verblijft hier ondertussen al 3 jaar en heeft zich volledig aangepast. Hiermede dient wel degelijk rekening te worden gehouden.

Zij heeft niets of niemand in Congo, een land waar zij reeds meerdere jaren niet meer geweest is en waar zij destijds alles en iedereen heeft achtergelaten om zichzelf in veiligheid te brengen. Waar moet zij verblijven zonder enige ondersteuning?! Zij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, ook hiervoor kan zij nergens meer terecht maar een negatief bewijs kan uiteraard niet geleverd worden! Er wordt door verwerende partij zelf opgemerkt dat het "slechts een tijdelijke verwijdering" zou betekenen.

Verzoekster is al meer dan 3 jaar in België en niemand kan/wil haar in haar land van herkomst nog opvangen. Zij heeft er met niemand nog contact.

Zij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoekster haar verblijf en haar integratie verantwoordt wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekster bevinden zich immers in België! Verzoekster heeft haar leven hier opgebouwd, heeft hier een veilig onderkomen en in haar land van herkomst daarentegen is er geen sociaal vangnet voorhanden.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Verzoekster kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig verblijf, werkbereidheid, haar relatie met de heer V. G. en haar integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Dat verzoekster ook steeds geprobeerd heeft om uit haar illegale status te geraken.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de buitengewone omstandigheden die aangehaald worden niet als redenen voor een regularisatie kunnen gelden.

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1 ° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50,50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dient te worden.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan -plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen en het geheel van elementen.

III.2. Schending van art. 8 EVRM

Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing van verzoekster blijkt op geen enkele manier dat de gemeente of de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, rekening heeft gehouden met het feit dat de partner van verzoekster de Belgische nationaliteit heeft in België.

Er wordt gemotiveerd dat hij nog steeds gehuwd is, doch hij is reeds langer dan een jaar bezig met de echtscheidingsprocedure. Verzoekster is de reden waarom deze procedure werd opgestart en waarom hij uit de echt wenst te scheiden.

Dient zij haar partner achter te laten om terug te keren naar haar land van herkomst?!

Dit is onmogelijk! Minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM!

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, 'Vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf', T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403). Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Haar integratie en het feit dat verzoekster nooit enige strafbare feiten heeft gepleegd, wegen zwaarder door.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormen zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken!

Dat zij een duurzaam gezinsleven onderhoudt met haar partner en samen een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kunnen zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als verzoekster terug dient te keren naar Congo en haar partner achterblijft in België?! Hij heeft een job als vrachtwagenchauffeur en kan zijn job niet opgeven om haar te volgen naar Congo.

Dat de beslissing niet redelijk te verantwoorden zijn met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werd gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010: "Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een 'rechtmatige' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 van het EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoont; dat het tweede middel in die mate gegrond is."

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden, aangezien verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt mbt het gezinsleven van verzoekster!

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissingen.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen!

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer of een terugbrenging een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Dit koppel mag niet uit elkaar gehaald worden!

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele wijze dat men hier enige rekening mee heeft gehouden of een afweging heeft gemaakt in het dossier van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat verzoekster erop wil wijzen dat alle elementen in hun geheel onderzocht moeten worden.

III.3. Schending van art 3 EVRM

Een terugkeer naar Congo zal een schending van art. 3 van het EVRM inhouden.

Er is wel degelijk een ernstig risico voor haar leven als zij dient terug te keren.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Zo heeft zij alles en iedereen achtergelaten toen zij destijds naar België kwam. Zij kan dan ook niet terugkeren naar Congo. Er wordt gemotiveerd dat zij nog familie heeft in Congo, doch die heeft zij de rug toegekeerd toen zij naar België vluchtte en hier asiel heeft aangevraagd.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij motiveert dat omdat de situatie van het land reeds onderzocht werd tijdens haar asielaanvraag dat dit nu niet meer onderzocht dient te worden.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht.

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Dat verzoekster heeft aangehaald in haar aanvraag dat zij niet kan terugkeren omwille van problemen in haar land van herkomst, doch verwerende partij weigert enig onderzoek te verrichten of hier zelfs maar rekening mee te houden! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Zij heeft terecht schrik dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke of vernederende behandeling indien zij dient terug te keren, zeker aangezien zij nergens terecht kan in haar land van herkomst.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Het Belgische reisadvies stelt het volgende: "Een toename van gewelddadige aanvallen en zonder onderscheid van nationaliteit, wordt vastgesteld in Lubumbashi evenals in Kinshasa, vooral in de volkswijken maar ook in het centrum van de stad (La Gombe). De grootst mogelijke voorzichtigheid wordt aanbevolen tijdens al uw verplaatsingen." (eigen onderlijning) -

Men dient ook rekening te houden met deze informatie ondanks het feit dat verzoekster geen toerist is. Het geeft de algemene situatie weer van het land van herkomst.

Momenteel is het zeer onrustig in Congo hetgeen door meerdere artikels wordt bevestigd.

Dat dergelijke verwijzing naar een oud en achterhaald onderzoek zonder rekening te houden met de actuele situatie onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court Attachés to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law."

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is, er werd immers geen grondig en recent onderzoek uitgevoerd in het dossier van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat verzoekster erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoekster in zijn geheel onderzocht moeten worden en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat dit niet gebeurd is.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde aanvaard moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de

machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op.

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag gegrond diende verklaard te worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met ALLE elementen en stukken die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekster.

Dit werd reeds bevestigd in arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 van uw Raad.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verwerende partij het dossier niet individueel, grondig en zorgvuldig behandeld heeft!

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden aangezien deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen en verwijst naar de juridische grondslag: artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft de feitelijke grondslag weer door in te gaan op de elementen die zijn aangebracht in de

aanvraag: het verblijf werd in het verleden slechts voorlopig toegestaan tijdens de asielprocedure en de duur (negen maanden) was niet onredelijk lang. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet weerhouden worden omdat de bewering niet is toegepast op de eigen situatie van de verzoekende partij en niet onderbouwd werd met een begin van bewijs. Een Belgisch reisadvies volstaat niet omdat dit geldt voor toeristische reizen, terwijl de verzoekende partij de Congolese nationaliteit bezit. Het is een algemeen advies. Verder wordt niet aanvaard dat de verzoekende partij bij niemand terecht kan in haar herkomstland. Wat de duur van het verblijf betreft, is de verzoekende partij slechts sedert juni 2015 in België terwijl zij 40 jaren in het herkomstland verbleef.

Er zijn geen bewijzen over het duurzame karakter van de relatie met de heer V.G. en de bestreden beslissing legt uit waarom de verzoekende partij zich niet kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij ziek is. Er wordt geen bewijs van integratie voorgelegd en het geen gevaar vormen voor de veiligheid, de nationale en de openbare orde of het economisch welzijn volstaat niet om de aanvraag gunstig te beantwoorden.

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in deze bepalingen, is niet geschonden.

2.2.2. De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge*, die Keure, 2006, 315- 349).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert ook nog de schending aan van het gelijkheidsbeginsel. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als de verzoekster op een andere wijze werden behandeld. Uit haar betoog kan dan ook niet blijken op welke wijze de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel zou schenden. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Het onderdeel dat zonder specificering de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, is ook onontvankelijk. Immers moet, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Dergelijke duidelijke omschrijving, behoudens hetgeen volgt, ontbreekt.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is hij enkel bevoegd

om na te gaan of bij de beoordeling werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct zijn en kennelijk niet onredelijk (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot. (...)*”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, moest de verwerende partij nagaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In dit geval zijn er buitengewone omstandigheden aanvaard omdat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

De bestreden beslissing somt op waarom de aangebrachte elementen niet afdoende zijn om de aanvraag gunstig te beantwoorden.

2.2.3. De verzoekende partij stelt dat geen rekening is gehouden met haar leven. Zij verwijst naar haar duurzame relatie met de heer V. G. Zijn echtscheidingsprocedure zou zijn opgestart al een jaar geleden. Dit is niet correct. De bestreden beslissing stelt dienaangaande:

“Ook de bewering dat betrokkene een relatie zou hebben met de heer P. V. G., van Belgische nationaliteit, kan niet weerhouden worden. Immers, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie zou hebben met de heer V. G.. Een loutere verklaring van betrokkene zelf en/of het louter voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van een duurzame relatie.

Aangezien betrokkene geen overtuigende bewijzen voorlegt dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie zou hebben met de heer V. G., kan dan ook niet dienstig verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien dient er volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat uit de gegevens van het rijksregister van de heer V. G. blijkt dat hij sinds 03.02.2016 gehuwd is met een Nederlandse onderdane. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat de heer V. G. ondertussen een echtscheidingsprocedure heeft opgestart of dat hij ondertussen daadwerkelijk gescheiden is van zijn wettelijke echtgenote.”

Deze motieven zijn correct, redelijk en vinden steun in het administratief dossier. Er werd door de verzoekende partij geen bewijs bijgebracht over de relatie met de heer V. G. Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier dat de heer V.G. recent (einde 2016) gehuwd is met een vrouw van Nederlandse nationaliteit. Het voorleggen van een identiteitskaart van de heer V.G. volstaat niet om een duurzame relatie aan te tonen.

De verzoekende partij haalt aan, na het geven van een theoretisch betoog, dat niet met alle elementen is rekening gehouden en hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden, maar laat na voor het overige te preciseren met welk concreet element, kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening is gehouden.

2.2.4. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt niet te aanvaarden dat integratie een buitengewone omstandigheid is, toont de verzoekende partij geen belang bij de grief nu de bestreden beslissing het ontvankelijk verklaren van de aanvraag inhoudt. Dit betekent dat het bestaan van buitengewone omstandigheden is aanvaard door de verwerende partij. Hetzelfde geldt voor de kritiek die stelt dat het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM een buitengewone omstandigheid is. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij een onderzoek in toepassing van artikel 8 van het EVRM heeft gevoerd.

2.2.5. De verzoekende partij meent dat haar aanvraag gegrond moest verklaard worden.

Zij stelt niet te kunnen terugkeren naar Congo, haar leven te hebben opgebouwd met de heer V.G. in België, wat niet kan verder gezet worden in Congo, geïntegreerd is, werkbereid is, al drie jaren in het Rijk verblijft en in Congo niets of niemand heeft en geen sociaal netwerk heeft. Een belangenafweging moest gemaakt worden. Dit zijn buitengewone omstandigheden.

De Raad herhaalt dat er buitengewone omstandigheden aanvaard zijn nu de aanvraag ontvankelijk is verklaard. Verder antwoordt de bestreden beslissing correct op deze grief, die ook is aangehaald in de aanvraag:

“Vervolgens verklaart betrokkene dat zij in haar land van herkomst niemand meer heeft en bij niemand terecht kan en dat zij in armoede zal terechtkomen. Ook dit element kan niet weerhouden worden. Betrokkene verklaarde immers bij haar asielaanvraag dat haar kinderen, haar broers en een zus nog in Congo, meer bepaald in Kinshasa, zouden verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar kinderen, haar broers en zus niet langer in Congo zouden verblijven, noch dat zij niet bij haar familie of kinderen zou kunnen verblijven. Ook toont zij niet aan dat het voor haar onmogelijk is om via tewerkstelling een eigen inkomen te verwerven, temeer daar zij bij haar asielaanvraag zelf verklaarde dat zij gedurende jaren tewerkgesteld was als schoonheidsspecialiste. Zij toont niet aan dat zij deze tewerkstelling niet zou kunnen hervatten.

Voor wat betreft de bewering van betrokkene dat zij reeds langdurig in België verblijft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene pas in juni 2015 naar België is gekomen. Bijgevolg verblijft zij slechts 3 jaar in België wat onmogelijk als een ‘langdurig verblijf’ kan beschouwd worden. Ook verbleef betrokkene ruim 40 jaar in Congo waardoor haar verblijf in België niet opweegt tegen haar verblijf in haar land van herkomst.”

Verder verwijst de Raad naar het motief, weergegeven onder punt 2.2.3., over de relatie met de voorgehouden partner.

Er is een belangenafweging gemaakt. De motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn correct en kennelijk redelijk. Met deze elementen heeft de verwerende partij rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Er wordt nog opgemerkt dat het de Raad niet toekomt te oordelen of er voldoende elementen zijn aangehaald om de aanvraag gegrond te verklaren. Dit komt de verwerende partij toe, die een ruime discretionaire bevoegdheid heeft.

De Raad kan enkel vaststellen dat de motieven correct zijn en kennelijk redelijk, dat de verwerende partij een correcte feitenvinding heeft verricht en dat op alle elementen is geantwoord.

De aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, zijn niet geschonden.

2.2.6. De verzoekende partij voert de schending van artikel 9bis, §2, van de Vreemdelingenwet aan.

Dit artikel luidt:

“§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Zoals in de eerste zin wordt vermeld, handelt deze paragraaf enkel over het onontvankelijk verklaren van de aanvraag. In dit geval is de aanvraag onvankelijk verklaard zodat de verzoekende partij niet dienstig de schending van artikel 9bis, §2, van de Vreemdelingenwet kan aanvoeren. Dit onderdeel is onontvankelijk. Overigens, in de mate dat de verzoekende partij beweert dat dit artikel geen melding maakt van een langdurig verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid, bekritiseert de verzoekende partij de inhoud van de wettelijke bepaling.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij erkende dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf en meldt:

“Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan -plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.”

De Raad ziet niet in hoe deze grief kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verzoekende partij gaat voorbij aan het juiste en redelijke motief van de bestreden beslissing:

“Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 08.06.2015 in België asiel aan. Deze asielpcedure werd op 07.03.2016 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 31.03.2016 te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf. De duur van de asielpcedure – namelijk 9 maanden – was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Bovendien geeft het feit dat er een zekere behandelingsperiode is aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)”

Met verwijzing naar punt 2.2.2. maakt de verzoekende partij de schending van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht evenmin aannemelijk.

2.2.7. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij verwijt de bestreden beslissing geen rekening te houden met de Belgische nationaliteit van haar voorgehouden partner en met de echtscheidingsprocedure die hij heeft opgestart met zijn echtgenote.

De Raad verwijst naar punt 2.2.3 van dit arrest.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing een duurzame relatie met de heer V. G. niet aantoonde. Een loutere verklaring van de verzoekende partij zelf en het voorleggen van een identiteitskaart van de voorgehouden partner is niet voldoende om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Een eventuele echtscheidingsprocedure tussen de heer V. G. en diens echtgenote werd niet aangetoond. Voorts merkt de bestreden beslissing juist op dat niet is aangetoond dat er andere familieleden van de verzoekende partij in België verblijven.

De bestreden beslissing geeft duidelijk te kennen dat de verzoekende partij het bestaan van een gezinsleven in België niet heeft aangetoond, wat correct is en kennelijk redelijk. Bijgevolg maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Het voor het overige

theoretisch betoog over artikel 8 van het EVRM, waaronder de grieven over noodzakelijkheid van inmenging, de proportionaliteitstoetsing tussen algemeen en individueel belang, het ontbreken van een gevaar voor de nationale en openbare veiligheid of het economisch welzijn en het niet plegen van strafbare feiten, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Nu geen gezinsleven bewezen is, is het gegeven of er al dan niet hinderpalen (zoals de job van de heer V.G.) bestaan voor een leven elders irrelevant. De verwijzing naar arrest "2010.029 van 22 december 2010 van de Raad van State" is niet dienstig omdat geen gezinsleven is aangetoond.

Hierdoor is evenmin het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht geschonden. Voor het overige voert de verzoekende partij geen grieven aan, ook niet over haar privéleven.

2.2.8. De verzoekende partij voert de schending van artikel 3 van het EVRM aan, artikel dat zij correct citeert.

In dit geval dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij, op wie krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de verplichting rust om haar grieven concreet aannemelijk te maken, in haar aanvraag alle volgens haar nuttige gegevens en stukken ter staving van de door haar voorgehouden miskennis van artikel 3 van het EVRM heeft kunnen aanbrengen. Zij dient concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen en kan niet volstaan met louter algemene beweringen of een loutere verwijzing naar de algemene (mensenrechten)situatie in het herkomstland zonder in dit verband een band met haar persoon aannemelijk te maken.

De bestreden beslissing motiveert correct:

"Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om weerhouden te worden.

Voor wat betreft de verwijzing naar het (negatief) Belgisch reisadvies voor Congo, dient er opgemerkt te worden dat dit niet kan weerhouden worden. Dit advies geldt immers voor toeristische reizen en is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien zij verklaart van Congolese nationaliteit te zijn en zij dus geen toeriste is.

Bovendien is dit, zoals betrokkene zelf terecht aanhaalt, een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Verder verwijst betrokkene naar 'meerdere artikels' betreffende de situatie in Congo. Betrokkene laat echter na om deze 'meerdere artikels' bij onderhavige aanvraag te voegen. De loutere vermelding of verwijzing naar 'meerdere artikels' betreffende de situatie in Congo, zonder deze verder te verduidelijken of te concretiseren, volstaat niet om weerhouden te worden."

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wijst erop dat de verzoekende partij haar betoog inzake artikel 3 van het EVRM beperkt tot een enkele bewering die niet wordt toegepast op de eigen situatie, dat de loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden en dat ook de loutere vermelding, dat de verzoekster als alleenstaande vrouw niemand of niet meer heeft in Congo, is tegengesproken door haar verklaringen tijdens haar asielrelaas. De bestreden beslissing wijst er ook op dat de verzoekende partij voordien tewerkgesteld was als schoonheidsspecialiste en niets erop wijst dat zij haar tewerkstelling niet kan hervatten.

De bestreden beslissing benadrukt dat het negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken enkel is bedoeld voor toeristische reizen zodat het niet van toepassing is op de verzoekende partij, die de Congolese nationaliteit bezit en bijgevolg geen toerist is. Voorts wordt omtrent dit reisadvies gesteld dat het een algemeen advies betreft, dat in de aanvraag niet wordt toegepast op de eigen situatie van de verzoekende partij. Zij verklaarde dat zij familieleden (kinderen, broers en zus) heeft die in Congo verblijven, dat de verzoekende partij geen bewijzen voorlegt dat deze verschillende familieleden niet langer in Congo zouden verblijven en dat zij evenmin bewijzen voorlegt dat het haar onmogelijk is om voor korte tijd bij deze familieleden te verblijven.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de verwerende partij is nagegaan of verzoekster elementen aanbracht die kunnen wijzen op een miskennen van artikel 3 van het EVRM, doch dat zij van mening was dat dit niet het geval was. De verwerende partij stelde zo vast dat de verzoekende partij zich wezenlijk beperkte tot een loutere bewering dat zij dreigt onmenselijk of vernederend te worden behandeld, zonder op dit punt een begin van (persoonlijk) bewijs aan te brengen. De verzoekende partij houdt dan ook ten onrechte voor als zou geen onderzoek zijn verricht in het licht van artikel 3 van het EVRM en de door haar in dit verband in haar aanvraag ingeroepen elementen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft wel degelijk onderzocht in welke mate de verzoekende partij een ernstige grief, ontleend aan artikel 3 van het EVRM, aantoonde, en heeft geoordeeld dat de verzoekster in dit verband geen concrete en persoonlijke elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij in haar herkomstland een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen. De verzoekster betwist wezenlijk ook niet dat zij zich op dit punt beperkte tot blote beweringen, zonder hiervan een begin van (persoonlijk) bewijs voor te leggen of zonder de aangehaalde algemene situatie in het herkomstland te betrekken op de eigen persoon.

Voorts toont zij evenmin aan dat er omstandigheden bestaan in de zin van artikel 3 van het EVRM die zij niet aanhaalde tijdens haar asielaanvraag.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat enig aangevoerd element en/of stuk ten onrechte niet in rekening is gebracht bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nagelaten heeft om enig relevant element uit de aanvraag in zijn beoordeling te betrekken.

Waar de verzoekende partij argumenteert dat er rekening moet worden gehouden met de in het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken vermelde veiligheidssituatie, weerlegt zij met haar vage en louter affirmatieve betoog nog niet dat enerzijds dergelijke reisadviezen zijn bedoeld voor toeristische reizen en niet voor de nationale onderdanen van het betrokken land en dat het anderzijds om een algemeen advies gaat die niet wordt toegepast op de eigen situatie van haarzelf.

De vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris omtrent het lacunair karakter van de in de aanvraag aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, vinden steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij kan niet van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verwachten dat hijzelf een onderzoek verricht naar de specifieke situatie van de verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst, daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing en de aanvraag ontvankelijk is verklaard.

Doordat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris enkel is gevat voor een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, diende hij uiteraard ook geen nieuw onderzoek te voeren omtrent de vrees voor vervolging die zij eerder reeds in haar asielprocedure aanvoerde en waarover reeds definitief werd beslist door de bevoegde instanties. De rechtspraak waar de verzoekende partij in dit geval naar verwijst, is niet dienstig en zij kent bovendien geen precedentenwerking.

Bovendien behelst de thans bestreden beslissing geen terugkeerplicht. Uit de door artikel 3 van het EVRM verleende bescherming kan geen enkele verplichting worden afgeleid voor de lidstaten om een verblijfsaanvraag op hun grondgebied toe te staan. Deze argumentatie, en de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, in samenlezing met het zorgvuldigheidsbeginsel, kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Ook dit onderdeel is ongegrond.

2.2.9. Voor wat de schending van het rechtszekerheidsbeginsel betreft, voert de verzoekende partij geen andere grieven aan, zodat dit onderdeel faalt. Evenmin maakt de verzoekende partij op een andere wijze dan eerder besproken de schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

Het middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN